

opusdei.org

Vitalita Cirkvi závisí od úplnej otvorenosti voči Evanjeliu

Rozhovor s prelátom Opus Dei,
Monsignorom Fernandom
Ocárizom, publikovaný v
časopise Palabra.

17.03.2017

Alfonso Riobó // Palabra Magazine

*Po úmrtí biskupa Javiera Echevarriú,
ktorý viedol Opus Dei od roku 1994 až
do svojho odchodu na večnosť, bol*

španielsky kňaz Fernando Ocáriz Braña, doterajšia „dvojka“ v prelatúre, zvolený Generálnym kongresom a menovaný pápežom Františkom za nového preláta, 23. januára tohto roku. O dva týždne neskôr mal časopis Palabra príležitosť uskutočniť tento rozsiahly rozhovor s Monsignorom Ocárizom.

Cieľom rozhovoru je priblížiť osobnosť Monsignora Fernanda Ocárizu čitateľom. Nový prelát Opus Dei sa nám dal kompletne k dispozícii, pričom prekonal svoju zvyčajnú neochotu sústreďovať pozornosť v rozhovore na seba. Pre jeho charakter je typická istá rezervovanosť, ako aj striedmosť vyjadrovania, pričom mu nechýba srdečnosť a otvorenosť. Čo sa týka fotenia, to bola preňho tá menej príjemná časť rozhovoru, ale nakoniec to zvládol s dobrou náladou.

Naše stretnutie sa uskutočnilo v sídle Prelatúry Opus Dei, v budove, v ktorej pracoval svätý Josemaría Escrivá, blahoslavený Álvaro del Portillo a nakoniec aj Javier Echevarría. Fernando Ocáriz sa dostal do pozornosti v správe Opus Dei v roku 1994, keď bol menovaný za generálneho vikára (od roku 2014 bol pomocným vikárom, pričom tu už žil uplynulých 50 rokov, pozná každý detail činnosti Opus Dei a koná v plnom súlade so svojimi predchodcami.

Chceme vyjadriť vďačnosť prelátovi za tento rozhovor, prvý v takom väčšom rozsahu, len dva týždne po jeho zvolení a menovaní 23. januára 2017.

Roky mladosti

Narodili ste sa v roku 1944 v Paríži v španielskej rodine. Prečo žila vaša rodina vo Francúzsku?

Pretože v Španielsku bola občianska vojna. Môj otec pracoval v armáde, na republikánskej strane. Nikdy o tom nechcel hovoriť, čo však chápem, lebo ako veliteľ mal možnosť zachraňovať ľudí a v rámci Republikánskej armády bol vo veľmi riskantnej situácii. Keďže nepodporoval Franca, považoval za najvhodnejšie odísť do Francúzska, kam sa dostal cez Katalánsko. Bol vojenský veterinár, ale venoval sa predovšetkým biologickému výskumu zvierat. Neprisudzovali by ste mu nejaké politické pozície, skôr bol príslušníkom armády a vedcom.

Pamätáte si niečo z tých čias?

Všetko, čo viem o tomto období svojho života, som sa dozvedel od iných. Keď naša rodina odišla do Francúzska, ešte som nebol na svete, ani siedme dieťa v našej rodine, sestra, ktorá sa narodila predou mnou (nikdy som nepoznal moje dve

najstaršie sestry, ktoré zomreli ešte ako veľmi malé, krátko predtým, ako som sa narodil ja). Dve najmladšie sa narodili v Paríži. Ja som sa narodil v októbri, mesiac po oslobodení americkými a francúzskymi vojskami s generálom Leclercom.

Hovorili ste doma o politike?

Čo sa týka Paríža, nemám na to žiadne spomienky. Akonáhle sme sa vrátili do Španielska, veľa sme o politike nehovorili, len krátke, príležitostné poznámky (ani nie pozitívne, ale ani nie nejaké silné výpovede), v súvislosti s Francovým režimom. V každom prípade si treba uvedomiť, že od tohto obdobia môj otec a moja rodina žili stabilizovaný život. Môj otec bol znovu prijatý do výskumného strediska, patriaceho pod Ministerstvo poľnohospodárstva v Madride, kde pracoval až do odchodu do dôchodku.

**A čo sa týka náboženstva?
Dostávalo sa vám viery
prostredníctvom rodiny?**

Vieru som dostával hlavne prostredníctvom rodiny, predovšetkým od matky a starej mamy z matkinej strany. Môj otec bol veľmi dobrý človek, ale v tom čase bol dosť vzdialený od náboženstva. Časom sa vrátil k praktizovaniu viery a dokonca sa stal supernumerárom Opus Dei. Ale ináč áno, práve v rodine som sa naučil základy kresťanskej zbožnosti.

Z Paríža sa potom rodina vrátila do Španielska.

Mal som vtedy len tri roky, takže si to len matne pamätám, mám takú hmlistú spomienku na vlak idúci z Paríža do Madridu.

Kam ste chodili do základnej školy?

V Areneros, do jezuitskej školy. Študoval som tam až do odchodu na univerzitu. Bola to dobrá škola a vládla tam riadna disciplína. Na rozdiel od toho, čo som v tom čase počúval o iných školách, ja som tam nikdy nevidel jezuitu udrieť dieťa, za celých osem rokov. Za túto školu som veľmi vďačný. Pamätám si väčšinu svojich učiteľov, predovšetkým tých, ktorých som mal v záverečných ročníkoch. Napríklad v poslednom ročníku sme mali profesora matematiky, laika a otca rodiny, ktorý mal priezvisko Castillo Olivares. Bol to skutočne výnimočný človek, ktorého sme všetci veľmi obdivovali.

Stretnutie s Opus Dei

Študovali ste fyzikálne vedy v Barcelone. Prečo ste sa tam presťahovali?

Vlastne som prvý rok na univerzite absolvoval v Madride. Bolo to

„výberové“ štúdium, ktoré nás uvádzalo do všetkých strojárenských a vedeckotechnických základov. Bolo tam päť študijných odborov, spoločných pre všetky oblasti: matematika, fyzika, chémia, biológia a geológia. V našom ročníku bolo veľa ľudí, veľmi početné boli aj študijné skupiny, v každej bolo vyše sto študentov.

Ten prvý ročník som mal dona Francisca Botellu (profesora, kňaza a jedného z prvých členov Opus Dei) ako jedného z učiteľov matematiky. Keď časom zistil, že som v Opus Dei, a že rozmýšľam nad štúdiom fyziky, povedal mi: „Prečo chceš študovať fyziku? Prečo nie matematiku? Ak chceš zarábať peniaze, staň sa inžinierom, ale ak ťa naozaj priťahuje vedecký smer, nechceš radšej študovať matematiku?“

Keď som odchádzal do Barcelony, už som bol členom Opus Dei. Býval som

na študentskom internáte Monterols, kde som svoje štúdium fyziky kombinoval s teologickou a duchovnou formáciou, ktorú dostávajú tí, ktorí vstupujú do Diela.

Kedy ste sa stretli s Opus Dei?

Prostredníctvom rozhovorov medzi mojimi staršími súrodencami a mojimi rodičmi. Výraz „Opus Dei“ som počúval už od skorého veku. Aj keď som ešte vôbec nerozumel, čo to znamenalo, ten výraz mi bol dobre známy.

Keď som bol v poslednom ročníku na strednej škole, šiel som do centra Diela na ulici Padilla č. 1, na rohu s ulicou Serrano (preto sa centrum volalo „Serrano“, dnes už však neexistuje). Páčila sa mi tam atmosféra, aj to čo sa tam rozprávalo, ale v škole sme už vtedy mali nejaké duchovné aktivity, a tak som to nepovažoval za potrebné. A raz som

si šiel aj zahrať futbal s chalanmi zo „Serrana.“

Neskôr po ukončení strednej školy a pred začiatkom vysokej, v lete roku 1961, môj starší brat, ktorý pracoval ako námorný inžinier v lodeniciach v Cádize (Španielsko), ma pozval, aby som s jeho rodinou strávil niekoľko týždňov. Blízko ich domu bolo centrum Opus Dei, do ktorého som začal chodiť. Riaditeľ centra bol námorník a inžinier a povzbudzoval ma, aby som sa naučil dobre využívať svoj čas. Dal mi dokonca aj učebnicu chémie, pričom mne by predtým ani nenapadlo, aby som študoval cez letné prázdniny! A tam sme sa mohli modliť, študovať, zabávať sa, a popritom som začal asimilovať ducha Opus Dei.

Nakoniec so mnou hovorili o možnosti, že by som mohol mať povolanie do Diela. Reagoval som tak, ako mnoho iných ľudí: „Nie. Ale

ak už, tak ako môj brat, ako otec rodiny. Premýšľal som nad tým, zvažoval som, a nakoniec som sa rozhodol. Presne si pamätám na tú chvíľu: Počúval som jednu Beethovenovu symfóniu.

Samozrejme, nie že by moje rozhodnutie spôsobila tá symfónia, ale bola to zhoda týchto dvoch okolností: počúval som Beethovena, keď som dospel k rozhodnutiu, po dlhom predchádzajúcom premýšľaní a mnohých modlitbách. O niekoľko dní neskôr som sa vrátil do Madridu.

Znamená to, že máte radi hudbu?

Áno.

Kto je vaším obľúbeným skladateľom?

Snáď Beethoven. Mám rád aj iných: Vivaldiho, Mozarta..., ale ak by som si mal vybrať jedného, tak myslím, že by som zostal pri Beethovenovi. Ale pravdou je tiež, že už niekoľko rokov

som nevenoval veľa času hudbe. Nemám na ňu nejaký konkrétny harmonogram.

Mohli by ste nám bližšie popísať vaše rozhodnutie odovzdať sa Bohu?

Nebol to nejaký presný moment „stretnutia sa“ s Bohom. Bola to prirodzená, postupná záležitosť, začínalo sa to vtedy, keď som bol mladý a učil som sa modliť. Postupne som sa začal približovať k Bohu v škole – mali sme tam možnosť denne ísť na sväté prijímanie a myslím, že toto pomohlo k môjmu následnému rozhodnutiu vstúpiť do Diela relatívne rýchlo. Požiadal som o prijatie do Diela mesiac po dovърšení 17. roku, teda formálne som vstúpil, keď som mal 18 rokov.

Čo nám môžete povedať o tom období v Barcelone?

V Barcelone som žil päť rokov, dva roky v študijnom centre, ktoré som už spomenul a tri roky už ako súčasť centra. Počas týchto rokov som študoval posledné štyri roky na univerzite, pričom som tam zostal ešte ďalší rok prednášať ako asistent na tej istej fakulte. Všetky moje spomienky na Barcelonu sú krásne – spomienky na priateľstvá, štúdium...osobitná spomienka na návštevy, ktoré sme robili u chudobných a chorých, čo sa tradične robí v Diele. Mnohí z nás, vtedy vysokoškoláci, sme si pri styku s ľudským utrpením mohli uvedomovať svoje vlastné problémy v širšej perspektíve.

Kedy ste sa stretli so svätým Josemaríom? Aké to bolo?

Bolo to 23. augusta 1963. Boli sme v Pamplone, v rezidencii Belagua, na formačných aktivitách počas toho leta. Mali sme s ním veľmi dlhú

besedu, najmenej jeden a pol hodiny. Urobil na mňa úžasný dojem. Spomínam si, ako sa viacerí z nás vtedy vyslovili, ako veľmi radi by chceli vídať Otca (tak sme volali zakladateľa) oveľa častejšie.

Jeho srdečnosť a prirodzenosť boli pozoruhodné, nebol nejakou vznešenou osobnosťou, ale veľmi spontánny a mal veľký zmysel pre humor. Často rozprával príbehy a príhody a súčasne to čo rozprával, bolo veľmi hlboké. Bola to nádherná kombinácia – rozprával hlboké veci jednoduchým spôsobom.

Potom som sa s ním stretol ešte raz, krátko, asi o mesiac. Šli sme na niekoľko dní do Madridu a zistili sme, že Otec je v Molinovieju, a tak sme ho šli navštíviť.

Ani pri jednej z týchto príležitostí som nemal možno s ním hovoriť osobne. Ale potom neskôr, tu v Ríme,

som mal veľmi často takúto príležitosť.

Do Ríma ste sa presťahovali v roku 1967...

Prišiel som kvôli štúdiu teológie a tiež sa mi podarilo dostať štipendium od talianskej vlády na výskum vo fyzike počas akademického štúdia v roku 1967-1968 na *Sapienza*.

Nakoniec sa mi toho výskumu nepodarilo veľa urobiť, len to minimum, ktoré sa vyžadovalo v rámci štipendia. Keď som sem prišiel, nemal som vôbec v úmysle venovať sa akademickej kariére v teológii. Veci sa tak jednoducho vyvinuli. Ale nemal som to v pláne.

Za kňaza ste boli vysvätený v roku 1971.

Áno. Vysvätený som bol 15. augusta 1971, v Bazilike sv. Michala v Madride. Biskup, ktorý nás svätiteľ, bol Don Marcelo González Martín,

biskup Barcelony v tom čase, krátko predtým, ako odišiel na svoje nové pôsobisko v Toledě.

Zo žartu sme si tak robili nároky, že medzi vysvätenými sme štyria Francúzi.

Dvaja boli „úplní“ Francúzi, Franck Touzet a Jean-Paul Savignac; a potom tam bol Augustín Romero, Španiel, ktorý predtým dlhé roky žil vo Francúzsku, a nakoniec ja, ktorý som sa narodil v Paríži a žil som tam tri roky.

Nemôžem povedať, že som vždy pociťoval povolanie ku kňazstvu. Keď som prišiel do Ríma, dal som najavo svoju otvorenosť voči tejto možnosti od samého začiatku, a neskôr som to povedal sv. Josemaríovi aj priamo: „Otče, som otvorený voči vysväteniu za kňaza.“ Zobral ma za ruku a povedal mi, okrem iného, viac menej toto: „Robíš mi veľkú radosť, syn môj, ale keď príde tá chvíľa, mal by si to

urobiť v úplnej slobode.“ Myslím, že ten rozhovor sa odohral v *Galleria della Campana*, na záver jednej z besied, ktoré sme s ním mávali.

Dostali ste v Španielsku nejaké pastoračné poslanie po vysvätení?

Nie. Tri dni po vysviacke som slávil prvú slávnostnú svätú omšu v Bazilike sv. Michala a potom som sa okamžite vrátil do Ríma. Tu som už predtým vypomáhal s apoštolskými aktivitami medzi mladými v centre Orsini pre univerzitných študentov, kde som učil kresťanskú formáciu a zúčastňoval som sa na ďalších aktivitách.

A keď som už bol kňazom, tu v Ríme som viac rokov pomáhal vo farnosti Tiburtino (*San Giovanni Battista in Collatino*), a potom v *Sant'Eugenio*. Ako kňaz som sa tiež venoval viacerým centráam Diela, ako mužským tak i ženským, a tiež som pracoval v kanceláriách ústredia

Opus Dei. Takže, taký normálny vývoj.

Je známe, že máte radi tenis. Kedy ste s ním začínali?

S tenisom som začal už skoro, v Barcelone. Jeden Talian, Giorgio Carimati, teraz už starší kňaz, ma veľa naučil – v tom čase hral skutočne veľmi dobre, temer na profesionálnej úrovni. Ale tenisu som sa venoval s prestávkami, lebo som si zranil pravý lakeť a niekedy som sa viac venoval cyklistike. Teraz sa snažím trénovať na kurte, snažím sa hrať každý týždeň. Ale nie je to vždy možné, závisí to od počasia, práce, atď.

Hráte „naozaj“? Na výhru?

Samozrejme. A čo sa týka vyhrávania, závisí to od toho, proti komu hrám.

Radi čítate?

Áno, ale nie je vždy na to dost času...Nemám obľúbeného autora. Rád čítam klasiku. Kvôli nedostatku času mi trvalo aj roky, kým som dokončil hrubšie knihy, napríklad v nedávnej minulosti mi zabralo celý rok, kým som sa dostal cez *Vojnu a mier*. Musel som študovať mnohé teologické veci, lebo som teológiu učil do roku 1994, a takisto pre Kongregáciu pre náuku viery musím študovať teologické materiály.

V teológii ste študovali centrálné aspekty ducha Opus Dei, ako Božie synovstvo. Považujete za kriticky dôležité prehlbovanie tých reflexií?

Veľa sa urobilo v tejto oblasti. Treba pokračovať, a vždy bude v tom treba pokračovať. Duch Opus Dei je, ako povedal filozof a teológ Cornelio Fabro, „Evangelium sine glossa“, Evanjelium bez prísad. Je to Evanjelium zakomponované do

každodenného života, a tu sa vždy dá ísť hlbšie.

V tomto zmysle sa nenachádzame v nejakom novom štádiu, lebo skutočne sa už veľa urobilo. Stačí si prečítať, napríklad, trojzväzkové diela Ernsta Burkhardta a Javiera Lopez, pod názvom Každodenný život a svätosť.

V jednom článku publikovanom v tomto časopise, keď ste opisovali biskupa Javiera Echevarriú, použili ste výraz „dynamická vernosť.“ Čo ste tým mysleli?

Výraz „dynamická vernosť“, nie je ničím originálnym. Je to niečo, čo výslovne potvrdil sv. Josemaría – spôsoby vyjadrovania sa a robenia vecí sa menia, pričom jadro a duch zostávajú nedotknuté. Takže to nie je niečo nové. Jedna vec je duch, a druhá je materiálny aspekt fungovania akcidentálnych aspektov,

a toto sú veci, ktoré sa časom môžu zmeniť.

Vernosť nie je len nejaké mechanické opakovanie; je to aplikovanie tej istej podstaty pre rozličné okolnosti. Často je dobré zachovať aj tie akcidentálne aspekty, inokedy ich možno zmeniť. Odtiaľ pochádza význam rozlišovania, predovšetkým preto, aby sme zistili, kde sa nachádza hranica medzi akcidentálnym a podstatným.

Akú úlohu ste zohrávali pri začiatkoch Pápežskej univerzity Svätého Kríža?

Nemal som nič do činenia s právnou či inštitucionálnou stránkou. Bol som len jedným z prvých profesorov. Bol som predtým profesorom na Rímskom kolégiu Svätého Kríža mnoho rokov, v súvislosti s Univerzitou v Navarre, a od roku 1980 do roku 1984 som prednášal na Pápežskej univerzite Urbaniana;

keďže som mal dostatok publikácií, kompetentní pracovníci Svätej Stolice považovali moju kvalifikáciu za dostatočnú na to, aby som mohol začať priamo ako riadny profesor. Boli sme traja, ktorí sme začínali ako riadni profesori za takýchto podmienok: Antonio Miralles, Miguel Ángel Tabet a ja.

Kto boli vaši učitelia z intelektuálneho hľadiska?

Vo filozofii Cornelio Fabro a Carlos Cardona. V teológii asi nebudem môcť určiť jedného, konkrétneho. Svätý Tomáš Akvinský, svätý Augustín, a neskôr Joseph Ratzinger, títo všetci mali na mňa veľký vplyv. Ale nadovšetko by som chcel poukázať na samotného svätého Josemaríu Escrivá – samozrejme v neakademickom zmysle, kvôli jeho hĺbke a originálnosti. Takže ak by som si mal vybrať jedného v teológii, tak by to bol on.

Spomienky na troch pápežov

Kedy ste sa stretli so svätým Jánom Pavlom II.?

Pri jednom z tých veľkých stretnutí s kňazmi vo Vatikáne, na začiatku jeho pontifikátu. Neskôr som sa s ním stretol pri mnohých príležitostiach, tiež pri sprevádzaní biskupa Echevarriú som bol s ním niekoľkokrát na obede, spolu s tromi či štyrmi ďalšími ľuďmi.

Bol som tiež s ním na pracovnom obede pri ďalších dvoch príležitostiach, kvôli práci v Kongregácii pre náuku viery.

Prvýkrát sme s ním mali stretnutie v jeho pápežských priestoroch, kde okrem pápeža boli prítomní štátny sekretár, kardinál Ratzinger ako prefekt a traja konzultanti. Po dlhej diskusii sme všetci šli do jedálne a počas obeda sa každý z nás postupne vyjadril k diskutovanej téme. Pri

tomto prvom stretnutí, ako aj potom pri druhom, pápež prevažne počúval. Na začiatku stretnutia vyjadril vďačnosť za našu prítomnosť, potom požiadal kardinála Ratzingera, aby viedol stretnutie, a na záver zosumarizoval a zhodnotil celý priebeh nášho rozhovoru.

Myslím, že to bolo pri tej druhej príležitosti, keď po vypočutí si každého prítomného a po poďakovaní sa, pápež si priložil ruku na srdce a povedal: „Ale zodpovednosť je na mne.“ Bolo vidieť, že tá predmetná záležitosť na neho osobitne dolieha.

A kedy ste sa stretli s Benediktom XVI.?

S kardinálom Ratzingerom som sa stretol, keď som bol menovaný za konzultanta v Kongregácii pre náuku viery v roku 1986. Neskôr sme sa stretávali s istou pravidelnosťou, pri

menších stretnutiach. A navštevoval som ho aj z rozličných dôvodov pri mnohých iných príležitostiach.

Spomínate si na nejaké príbehy z týchto stretnutí?

Jednu vec som si na ňom vždy všímal, a to bolo, že vždy veľa počúval. On nikdy nebol ten, kto ukončí rozhovor.

Spomínam si na rôzne príbehy. Napríklad v súvislosti so známou záležitosťou Lefebvre, keď som viedol rozhovory s týmto francúzskym biskupom, ak si správne pamätám, bolo to v roku 1988. Pri jednom stretnutí mal byť prítomný kardinál Ratzinger ako prefekt Kongregácie pre náuku viery, tajomník kongregácie, samotný Lefebvre s dvomi poradcami a asi dvaja ďalší konzultanti. Lefebvre prijal pozvanie, ale neskôr z neho vycúval. Na chvíľu som bol v miestnosti sám s Ratzingerom, keď vyslovil zo srdca

túto poznámku: „Ako je možné, že si neuvedomujú, že bez pápeža nie sú ničím!“

Keď sa stal pápežom, mal som možnosť sa s ním viackrát pozdraviť, ale nikdy sme nemali príležitosť na riadny rozhovor. Odkedy rezignoval videl som sa s ním pri dvoch príležitostiach, s biskupom Echevarriom, keď sme ho šli navštíviť na miesto, kde teraz žije. Všimol som si, že je veľmi láskavý, zostarnutý, ale má pritom úplne čistú myseľ.

Čo sa týka problematiky v súvislosti s Lefebvre, myslíte, že sa to niekedy vyrieši?

Touto problematikou som sa nezaoberal už istý čas, od posledného stretnutia s nimi. Ale zo správ, ktoré sa dozvedám vyplýva, že riešenie môže byť blízko.

Kedy ste sa prvýkrát stretli s pápežom Františkom?

Stretol som sa s ním v Argentíne, keď bol pomocným biskupom v Buenos Aires. Bol som tam vtedy s biskupom Javierom Echevarría. Znovu sme sa stretli v roku 2003, vtedy už bol arcibiskupom a kardinálom.

Zanechal na mne dojem vážneho človeka, priateľského, ktorému záleží na ľuďoch a ich starostiach. V tvári sa odvtedy zmenil, teraz na nej stále vidíme úsmev.

Stretol som sa s ním viac ráz, odkedy sa stal pápežom. Včera som od neho dostal list. Predtým som mu poslal list ja, v ktorom som sa poďakoval za menovanie, za to ako promptne to zrealizoval a za obraz Panny Márie, ktorý mi poslal v ten deň. On na tento môj list odpovedal týmto nádherným listom, v ktorom okrem iných vecí ma prosí, aby som sa za neho modlil, ako to on zvyčajne robí.

Priority

V prvý deň vo funkcii preláta ste hovorili o troch súčasných priritách pre Opus Dei – mladí, rodina a ľudia v núdzi. Začnime najskôr s mladými ľuďmi.

Pri aktivitách, ktoré robí Opus Dei s mladými ľuďmi si všímame, že dnešní mladí ľudia – prinajmenšom dosť veľa z nich – reagujú veľkoryso na veľké ideály, napríklad keď sa podieľajú na aktivitách na pomoc tým najnúdznejším.

Súčasne však v mnohých mladých ľuďoch možno pozorovať očividný nedostatok nádeje, kvôli nedostatku pracovných príležitostí, kvôli rodinným problémom, alebo kvôli konzumnej mentalite, či rôznym závislostiam, ktoré zahmlievajú tieto veľké ideály.

Je dôležité, aby si mladí ľudia kládli hlboké otázky, pre ktoré možno nakoniec nachádzať úplné odpovede len v Evanjeliu. Jednou z úloh je

preto bližšie ich zoznamovať s Evanjeliom, privádzať ich bližšie k Ježišovi Kristovi, pomáhať im objavovať túto príťažlivosť. Tam budú nachádzať dôvody pre hrdosť na svoje kresťanstvo, pre život viery s radosťou a v službe iným.

Je pre nás výzvou viac ich počúvať a lepšie im porozumieť. V tejto oblasti zohrávajú rodičia primárnu rolu, spolu so starými rodičmi a vychovávateľmi. Je dôležité nachádzať si čas pre mladých, byť im k dispozícii. Musíme vedieť prejavíť láskavosť i trpezlivosť, sprevádzať ich a nájsť spôsoby, ako ich správne motivovať k úlohám.

Aké by mali byť priority pre prácu s rodinami podľa vášho názoru?

Rozvíjať to, čo pápež František nazýva „srdcom“ Amoris Laetitia, teda kapitoly 4 a 5 tejto apoštolskej exhortácie o základoch lásky a jej raste.

V tomto našom dejinnom vývoji je obzvlášť dôležité znovu objaviť hodnotu odovzdanosti sa v manželstve. Život bez záväzku sa môže javiť ako nejaká príťažlivejšia možnosť, ale takýto prístup obyčajne prináša osamotenosť a prázdno. Na druhej strane odovzdanosť znamená použitie svojej slobody pre veľkú a hodnotnú cestu života.

Okrem toho kresťanom poskytuje sviatosť manželstva nevyhnutnú milosť pre plodnú odovzdanosť, a to nie je už len záležitosť týchto dvoch ľudí, pretože sa na tom zúčastňuje aj Boh. Preto je dôležité, aby sme pomáhali ľuďom znovu objavovať sviatosťnú podstatu manželskej lásky, osobitne v období predmanželskej prípravy.

Počas pastoračných ciest s biskupom Echevarriom ste sa zoznámili s mnohými iniciatívami

na podporu ľudí v núdzi. Spoznali ste potreby týchto ľudí zblízka?

Chudoba v dnešnom svete je srdcervúci jav. Na druhej strane sú krajiny, ktoré majú ľudí na veľmi vysokej úrovni, vedcov, atď., a súčasne tam existuje aj skutočná bieda, a tieto dve skutočnosti existujú vo veľkých mestách. Na iných miestach vidíme mestá, ktoré vyzerajú ako Madrid alebo Londýn, pričom len o niekoľko kilometrov ďalej sú úplne zbedačené sídliská, súvislé slumy, ktoré sa tvoria okolo veľkých miest. Svet má svoje rôzne podoby na rôznych miestach. Všade je však zjavná potreba pomáhať iným, potreba uvádzať do praxe sociálne učenie Cirkvi.

V akom zmysle sú ľudia v núdzi prioritou Cirkvi, a v rámci toho Opus Dei?

Sú prioritou, lebo sú v strede Evanjelia, a pretože ich Ježiš Kristus miluje osobitým spôsobom.

V Opus Dei existuje jeden prvotný aspekt, ktorý má inštitucionálnejšiu váhu vo svojej prirodzenosti: sú to iniciatívy, ktoré uskutočňujú jednotlivci v rámci prelatury spolu s ďalšími, aby tak reagovali na osobitné potreby danej chvíle a daného miesta, kde žijú. Týmto iniciatívam poskytuje Dielo duchovnú pomoc. Ako čerstvé príklady možno uviesť *Lagunu* v Madride, iniciatívu ktorá poskytuje paliatívnu starostlivosť, *Los Pinos*, vzdelávacie centrum na periférii Montevidea, ktoré napomáha sociálny rozvoj mladých ľudí, alebo *Iwollo Health Clinic*, zdravotnícky dispenzár, ktorý ponúka bezplatnú zdravotnú starostlivosť pre stovky ľudí vo vidieckych oblastiach Nigérie. Tieto a mnohé podobné iniciatívy je potrebné ďalej rozvíjať, pretože

Kristovo srdce poukazuje práve tým smerom.

Na inej, hlbšej rovine, je potrebné pomáhať každému veriacemu prelatúry a každému človeku, ktorý prichádza do kontaktu s jej apoštolátom, objavovať to, že život kresťana je neoddeliteľný od pomoci tým, ktorí to najviac potrebujú.

Ak sa rozhliadneme navôkol, na pracovisku, v rodine, nájdeme množstvo príležitostí – starší ľudia, ktorí žijú osamote, rodiny s finančnými problémami, chudobní ľudia, dlhodobo nezamestnaní, telesne či psychicky chorí, utečenci...Sv. Josemaría zdôrazňoval starostlivosť o chorých, lebo v nich videl trpiace telo Krista Vykupiteľa. Preto o nich hovorieval ako o „poklade.“ Toto sú drámy, s ktorými sa stretávame v bežnom živote. Ako hovorila Matka Tereza z Kalkaty – teraz svätá - „človek nemusí ísť do

Indie, aby sa staral o iných a prejavoval im lásku. Môže tak urobiť priamo na ulici, kde žije.“

Súčasná spoločnosť ponúka nové výzvy pre evanjelizáciu a pápež často pripomína Cirkvi, že by mala vždy „vychádzať zo seba“. Ako sa Opus Dei zúčastňuje na tejto výzve?

Pápež volá po novom štádiu evanjelizácie, charakterizovanom radosťou tých, ktorí už našli Krista a vydávajú sa „von“, aby sa podelili o tento dar so svojimi blíždymi.

Opravdivú radosť môže dávať jedine človek, ktorý má osobnú skúsenosť s Kristom. Ak kresťan venuje svoj čas osobnému vzťahu s Kristom, potom je schopný dávať svedectvo viery uprostred každodenných činností a pomáhať ľuďom práve tam objavovať radosť zo života kresťanského posolstva: robotník so svojimi spolupracovníkmi, umelec so svojim

kolegami, umelcami, univerzitný študent so svojimi spolužiakmi...

My, v Opus Dei – pri všetkých našich nedostatkoch – chceme prispieť k budovaniu Cirkvi na našom pracovisku, v našej rodine...snažiac sa o posväcovanie bežného života. Neraz to znamená oblastiach profesionálneho a spoločenského života, ktoré ešte nezažili radosť Božej lásky, a ktoré sú, v tomto zmysle *perifériami*, ktoré máme osloviť, jednu po druhej, ruka v ruke, s našimi kolegami.

Podnecovať povolania je vážnou úlohou pre Cirkev. Čo navrhujete vy, na základe skúsenosti v Opus Dei?

V Opus Dei zažívame tie isté ťažkosti, ako každý iný v Cirkvi a prosíme nášho Pána, ktorý je „Pánom žatvy“, aby poslal „robotníkov do svojej žatvy“. Osobitnou úlohou je snáď podnecovať veľkodušnosť medzi

mladými ľuďmi, pomáhať im pochopiť, že odovzdanie sa Bohu nie je len obetou, ale aj darom, darom, ktorý človek dostáva, a ktorý ho robí šťastným.

Aké je riešenie? Prichádza mi na um niečo, čo hovoril zakladateľ Opus Dei: „Ak nás má byť viac, budme teda viac (lepší).“ Vitalita Cirkvi ani tak nezávisí od organizačných vzorcov, či už nových alebo starých, ale skôr od úplnej otvorenosti voči Evanjeliu, ktorá so sebou prináša zmenu života. Ako Benedikt XVI., tak aj pápež František nám pripomínajú, že Cirkev budujú predovšetkým svätci. Takže, ak chceme vidieť viac povolaní pre celú Cirkev, nech sa každý snaží lepšie odpovedať na Božiu milosť, ktorá nás posväcuje.

Od svojho zvolenia ste často prosili o modlitby za Cirkev a za pápeža. Ako sa posilňuje táto jednota so

Svätým Otcom v živote bežných ľudí?

Žiadate ma o radu. Každý, kto sa osobne stretol s pápežom Františkom, a od roku 2013 ich boli tisícky, si vypočul jeho prosbu: „Modlite sa za mňa.“ Nie je to nejaké klišé. Dúfam, že každý katolík každodenne obetuje niečo z lásky k Svätému Otcovi, ktorý nesie na svojich pleciach veľké bremeno: je to napríklad jednoduchá modlitba, drobná obeta, atď. Nie je potrebné snažiť sa o veľké, náročné veci, ale konkrétne, každodenné. Tiež by som chcel povzbudiť rodičov, aby učili svoje deti už skorého veku pomodliť sa každý deň krátku modlitbu za pápeža.

uplnej-otvorenosti-voci-evanjeliju/
(02.04.2025)